

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXVIII. Quid fuerit à Deo docta, pro confirmatione quorundam
Romanæ Catholicæ Fidei articulorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Cum ab ijs fuisset pessimè habita, exdem larvæ, quæ erant dæmones, se erexerunt in pedes, & induerunt illam infelicem animam veste fusca, lacerâ, & lugubri, quæ anteriùs erat brevissima, retrò autem longissima, manicas habebat procul protensas & laxas; caput ejusdem cooperuerunt cu cullo: quæ omnia funestissimum exhibebant spectaculum. Postea fuit ab ipsis ducta ad profundissimum puteum, & in eundem præcipitata, dejicientibus se unâ super illam ijsdem bestijs. Vidi deinde prodeuntem ex altera parte igneum, rapacissimum, & furiosissimum fluvium, in quo adveniebat eadem anima, & prædicta bestia, quæ inde profilentes ipsam denudò divexaverunt, multisque ei modis illuserunt, & exutam illo habitu fusco, induerunt alio nigro luctuosissimo, ejusdem formæ, cuius fuerat prior: atque tandem multis ludibrijs exagitata, & malè tractata deturbaverunt in infernum.

Ista ego spectabam attonita, ut mea anima vehementer percelleretur, & conversa ad Deum, cum magno timore & affectu ipsum rogaverm, ut me doceret, quid me vellet ex tam terribili visione di-

scere, & Divina Majestas mihi placidissimo vultu sic dixit: Ecce, reperi te etsi in nonnullis personis pessimos, ac diabolicos spiritus, qui abrepti à sua superbia, ex effreni appetitu vanitatis, quædam faciunt, quæ apparent sancta, & opera ducentia ad celum: licet verò omnia dirigane ad tam perversum finem, volunt nihilominus, ut ego ea approbem, ipsisque conciliem confirmationem, efficiendo talia, quæ videotur esse miraculosa. Animæ huiusmodi prædictæ spiritu, & hac viâ incidentes, vehementer exacerbant meos Angelos, & non modò non ascendunt per scalam vel spiritus, sed etiam incident in laqueos diabolorum, qui illis per speciem apparet sanctitatis mirum in modum illudunt, donec ultimò deveniant ad terminum, quæ vidisti, æternorum suppliciorum. Hoc me ipsem Dominus docuit, & hoc mihi dixit, magnâ me replendo admiratione. Ille nos dignetur per suam misericordiam docere vias veras, ut humillimus animis in omnibus impleamus sanctissimam ejusdem voluntatem.

••S-O-(+)••

CAPUT XXXVIII.

Quid fuerit à DEO docta, pro confirmatione quorundam Romanæ Catholicæ Fidei articulorum.

Non solum admirabilis fuit doctrina, quam Venerabilis Marina in moralibus, & mysticis materijs à Deo didicit, prout hactenus videntur; verum etiam illa, quæ ipsi est communicata de materijs dogmaticis, & articulis nostræ sanctæ fidei. Quanquam autem plurima de hacre in tota prima parte istius historia reperiantur, & in ijs, quæ scripsit in hac secunda, ubi Venerabilis Marina per tam præclara symbola, tam gratosas comparationes, in suis visionibus explicat propè omnia sacra sancta mysteria, que nobis Ecclesia Romana Mater nostra proponit: reservavi nihilominus in hunc locum nonnulla spe-

cialiora, que Fidelibus magno possint efflatio, ubi viderint, à DEO manifestari omnis ipsis, etiam ante mortem, clarum quodammodo veritatum cognitionem, quæ inter nostræ mortalitatis tenebras, velim: dei rectas, in presenti vita credimus, & suri sumus revelatas in futura. Exordium ab eo, quod illi DEUS ostendit de Fide Romana, ipsam solam esse, que veram salutis nostret viam. Sic itaque dicit in quedam scripturam Junij, anni millesimi sexcentesimi regis quarti.

Una harum noctium, agens in oratione cum Deo, vidi scalam portatam ad celum, supernè angulatum, & cæ parte, quâ innitebatur terra, latu-

In porta ecclie confexi Majestatem IESU Christi Domini nostri, & singulare illustrata lumine, quod mihi ipse communicauit, cognovi aliquid de Divino, ejusdem Esse. Contemplabat hoc divinum mystrium tanquam attonita, & Dominus mihi amantissime dixit: Quid aspicis Anima? vnde venire mecum: conscede hanc scalam. Non possum, respondi, mi Domine, non possum: atque non audebam ascendere. Interim multi Angeli concinebant divinas laudes, qui comitabantur Dominum. Tum observavi, multos hic in terra ad pedem dictae scalae stare homines fœdos, viles, & pannolos, qui insiliebant in scalam, volentes descendere, quamvis non possent: & ego, nescio quā ratione, magno zelo ipsos conabar impeditre, non permittendo, ut ascenderent, quidquid molientur. Mirum mihi id accidebat, dicebamque intra me: Bone Deus! quid est hoc, quod alias omnes homines invitent ad nuptias Agni, & impensè desiderent, ut universi salventur, nunc autem illos impediā: quomodo id facio? Denique nemo ascendit, imò continuò vidi aliam, quasi ab extremitate prædictæ scalæ, tendentem deorsum, usq; ad profundum inferni, atque per istam omnes eos homines, sese invicem velut protrudentes, cum ingenti vociferatione descendentes, donec pervenirent ad illud horribile ergastulum, ubi inter tormenta & ejulatas peribant.

Obstupui viso hoc mysterio, cuius significationem non poteram intelligere: Divina verò Majestas mihi tunc dixit: Adverte Anima, turba illa, quam vidiisti, & quæ volebat per scalam ascendere ad cœlum, sunt Pagani, Judæi, & Hæretici, qui inhærendo suis scētis & erroribus existimant, se ascensuros, ut me fruantur. Falluntur, cùm non possint ascendere, imò præcipites ruant ad infernum. Atque idcirco tu illos non sinebas ascendere, quo denotabatur ipsos non esse in via salutis, quamdiu perseverant in sua perfidia. Sed neque tu potuisti tum ascendere, quod feci, ut te docerem, neminem ex seipso posse ascendere ad meam gloriam, seu ad contemplandum meum Divinum Esse, nisi is,

cui ego meam do gratiam, & quem elevo. Interea fui mihi erecta, & quando ad morredi, finita erat visio.

Siquidem Venerabilis Marina per quam doloriter ferebat, quod tam multi Infideles damnarentur, morientes extra Ecclesiam Romanam, dignatus est illi Deus aliquid manifestare de altissimis judicis sue Divine providentia, concernentibus hoc magnum negotium, in alia visione, quam sic referit.

Dum aliquando manè orarem, accendit Deus meam animam, & inflammavit suo divino amore. Subito invaluerunt vehementes, & extraordinarij affectus, ut ardentissime desiderarem salutem, ac maiorem profectum animatum, redemptorum pretioso sanguine IESU Christi Domini nostri. Cœpi id magno fervore, spatio trium integratum horarum, petere à Deo, qui mihi tenerimè dixit: Veni huc Anima, es enim fatigata, & quiesces in me. Eodem momento se mea anima inventit in suo Deo, quodammodo conclusam intra ejusdem Essentiam, ubi tursus audivi Deum cum incredibili benignitate mihi dicentem: Quid modò vis Anima? quid petis? Postula à me quidquid volueris, quia tibi omnia concedam. Dum hoc audirem dici à Domino, visa est mihi mea anima non esse sui compos, & quamvis tantus esset affectus ac fervor, quem sentiebam, non sciebam tamen, quomodo mihi esset petendum, quod adeò ardenter desiderabam, salutem nempe totius mundi. Nihilominus, cùm jam vellem, durante meâ turbatione, loqui, confexi Dominum, qui gravissimo gestu, ac di gitum apponenter labijs, mihi dixit: Expetita Anima, tace, quid vis petere? Nunquid ignoras, non debere, nec posse fieri, quod dicas, nisi suo tempore? Quia autem jam meo affectu tantopere extra me rapta fueram, statim respondi: Ah mi Deus, noli mihi id dicere; noli mihi ita loqui, mi Domine. Si namque tu ista expendis tanquam Deus, ac ad libellam altissimorum tuorum judiciorum, ego tamen ea non aliter considero, quam ut misera creatura, cupida salutis animarum, ideoque praesta mihi, quod promisiisti, mi Deus: ego

Vita Mar. de Escob. Pars II.

Bbb 2. enim

enim plus nescio, neque amplius intelligo. Expecta Anima, reposuit Dominus, expecta; implebo, quod tibi sum pollicitus, sed non aliter, quam petiveris in exordio tuæ orationis; quia revera nihil aliud petebas, quam auxilia & subsidia pro omnibus animabus Fidelium, praesertim autem illorū Catholicorum, qui degunt inter Infideles, & eorundem Infidelium, qui exoptant lumen Evangelij. Hoc à me ab initio postulabas, revoca id tibi in mentem, hoc tibi à me præstabitur.

His divinis verbis fuit mea anima recreata, & velut absorpta in suo Deo; atque in hoc statu vidi subitò Infideliū, iisque immixtas aliquas Fidelium animas ita ad infernum descendentes, sicut quando nigrum, ac densissimi flocci decidunt ad terram. Sensi vehementissimam angustiam, & afflictionem, videndo tam horribile spectaculum, & cum incredibili dolore incepi dicere: Quid est hoc, mi Deus, quid est hoc? Estne possibile, ut sic disperdatur, & malè impendatur pretium & fructus sanguinis Iesu Christi? Noli affligi Anima, noli affligi, respondit Deus: siquidem fructus & valor hujus pretiosissimi sanguinis non potest disperdi, & malè impendi. Non diceretur perdi thesauros mundi, si omnes congererentur ad pulchram aliquam, grandem, & munitam urbem: nō perduntur itaque etiam fructus illius sanguinis, eò quod ipsos, tanquam in munera urbe, recondiderim in Catholica Roma na Ecclesia.

Bene est, mi Deus, ajebam ego, optimè est: verum quandoquidem es infinitè bonus, sapiens, & potens, quare permittis tot animas damnari, prout nunc vidi, cùm absolutè omnes possis salvare? Anima, respondit Dominus, quando creavi hominem, condidi illum mei ipsius capacem, dedi ei liberum arbitrium, unā cum omnibus necessariis & sufficientibus ad salutem auxilijs, majorēmque profectum; ad omnes suo modo pervenit lumen Evangelij: atq; hæc auxilia meæ gratiæ sunt adeò sufficientia ad finem, ad quem illos destinavi, ut nemo de me possit conqueri. Neminem creavi, ut damnaretur, sed unumquemque

ut salvaretur, dummodo ipse sibi non defuerit. Adverte Anima, quando ampla & nitida civitas ædificatur, non sufficit, ut extruantur palatia regia, & formentur plateæ, ac sumptuosæ fabricæ, relinquuntur quoque & adornentur amena forū, unā cum alijs hujusmodi operibus, sed necesse pariter est, reperiri in ea cloacas, & meatus pro educenda sordium colluvie, qui quidem sunt utilissimi ad conservati nem urbis, & munditium. Ita in mea Ecclesia, qua est mea civitas, & regitur à Spiritu Sancto, necessaria sunt, ac ebenæ esse cloacæ, quibus devehantur sordes ad infernum, ut purgetur mundus, & Republica Christiana, qua totus mundus intelligitur nomine, purificetur. Nunc te confolabor, Anima, conferendo omnibus Fidelibus existentibus in gratia, nova auxilia, ut magis proficiant, & peculiarissima dona ihs, qui fuerint dispositi, ad sufficiendas meas misericordias.

Mea anima multum recrebatur eo, quod audiebat dici à suo Domino, præ desiderio tamen, quo tenebar, ut omnes salvarentur, me non potui contineare, quin dicerem: Sit ita, mi Deus; sed quid data constitutis in peccato mortali, & expensis tuæ gratiæ? Da illis aliqd boni, mi Domine, per temetipsum te obsecro. Bene est Anima, dixit Dominus: verum uideturne tibi fore bonum, si quispiam dona a potens Princeps, vilipendendo suos thesauros, & lapides pretiosos, eos objicent canibus, ut illos bestiali suo factore inficerent, & confringerent, atque inutiliter & abominabiliter deglutiissent? Bonumne esset, ut eximius aliquis Doctor consenseret, cathedram, & perspectos habens audientes, sciens esse simplices, ac instar bellorum incapaces discendi, ipsis subtilia scientiæ argumenta, cum proposita, exponeret? Fieretne id bene? Non profectò. Atqui ita suo modo fieri, si ego mea dona & misericordias effundrem in dura & inepta corda, in animadidas & cæcas, ad audiendas mearum inspirationum voces, & videndum lumen mearum veritatum. Mi Domine, regi cui ego, quæ dicas sunt infinitæ auctoritatis

tatis ac veritatis: sed togo te, quām de-
mississimè possum, ut, cū tua bonitas sit
tam immensa, sīque prædictus sapientiā &
potentiā, pro disponendis ijsdem istis ani-
mabus, illas efficaciter juves tuis inspira-
tionibus, & nova tua dona ipsis conce-
das.

Verē Anima, respondit Dominus, con-
stringis me tuis affectibus, nē intermittam
te exaudire, ut acceptem tuam petitio-
nem, tēque consoler: ac proinde dico, te
à me exaudiendam in eo, quod petis. O
mi magne Deus & mi Domine, subjunxi,
noli id dicere, noli sic loqui: scis enim, me
non esse eam, quā te confingam, atque
convincam; sed hoc facit tua immensa bo-
nitas, & amantissimum desiderium, quod
habes, ut nobis præstes misericordias. Un-
de fit, ut efficaciter tangas & penetres ani-
mam, quam eligis, & accendas charitate,
ac amore tui, suorūmque proximorum;
quò sic à tua divina manu disposita vim
habeat & efficaciam in suis ad te precibus.
Sis semper benedictus, propter tantas mi-
serationes. Itā fui profundè absorpta, &
quando mihi sum redditā, quamvis illud
divinum colloquium fuerit finitum, sen-
tiebam tamen animam adeò vulneratam
& occupatam ab amore hujus benignissi-
mi Dei, ut me per aliquot dies nulli potue-
rim humanæ conversationi applicare, nulli
actioni naturali, nisi cum summa diffi-
cultur. Benedictus sit magnus iste Dominus
in æternum.

*Articulum fidei de communione Sancto-
rum, viventium in Ecclesia militante, ac spe-
cialiter quantopere Justus perfectus proficit ora-
tione & operibus suis proximis, atque causam,
ob quam idem, dum in hoc degit exilio, non
nunquam plus à DEO obtineat, quām si jam*

CAPUT XXXIX.

Continuat eandem materiam, recenset quædam
notabilia, de animabus parvolorum, & officio Ange-
lorum, qui sunt eorum Custodes.

D Romane fidei defensionem,
& condemnationem hæreticos
facit singularis visio, quam
Venerabilis Marina habuit

in Aprili anni sexcentesimi vigesimi quinti,
& his verbis descripsit.

Dominicā Quasi modo. agens in mea
consverta oratione cum Deo, vidi in meo

Bbb 3 cubi-